

ΤΖΟΡΤΖ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

Ο ΑΝΤΡΑΣ ΠΟΥ ΕΠΕΣΤΡΕΨΕ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΤΖΟΡΤΖ ΠΕΛΕΚΑΝΟΣ

ο άντρας
που επέστρεψε

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ
ΑΝΤΩΝΗΣ ΚΑΛΟΚΥΡΗΣ

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως άνευ γραπτής αδείας του εκδότη η κατά οποιονδήποτε τρόπο ή μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Εκδόσεις Πατάκη – Ξένη λογοτεχνία

Σύγχρονη ξένη λογοτεχνία – 484

Τζορτζ Πελεκάνος, *Ο άντρας που επέστρεψε*

George Pelecanos, *The man who came uptown*

Μετάφραση: Αντώνης Καλοκύρης

Υπεύθυνος έκδοσης: Κώστας Γιαννόπουλος

Επιμέλεια-διορθώσεις: Μαρίνα Κολιτσοπούλου

Σελιδοποίηση: Χριστίνα Κωνσταντινίδου

Copyright© Spartan Productions, Inc., 2018

Copyright© για την ελληνική γλώσσα, Σ. Πατάκης Α.Ε.Ε.Δ.Ε.

(Εκδόσεις Πατάκη), 2018

Πρώτη έκδοση στην αγγλική γλώσσα από τις εκδόσεις Mulholland Books,

Νέα Υόρκη, 2018

Πρώτη έκδοση στην ελληνική γλώσσα από τις Εκδόσεις Πατάκη,

Αθήνα, Ιούνιος 2020

ΚΕΤ Γ'278 ΚΕΠ 336/20

ISBN 978-960-16-8447-5

ΕΚΔΟΣΕΙΣ
ΠΑΤΑΚΗ

ΠΑΝΑΓΗ ΤΣΑΛΔΑΡΗ (ΠΡΩΗΝ ΠΕΙΡΑΙΩΣ) 38, 104 37 ΑΘΗΝΑ.

ΤΗΛ.: 210.36.50.000, 801.100.2665, 210.52.05.600, ΦΑΞ: 210.36.50.069

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ: ΕΜΜ. ΜΠΕΝΑΚΗ 16, 106 78 ΑΘΗΝΑ, ΤΗΛ.: 210.38.31.078

ΥΠΟΚ/ΜΑ: ΚΟΡΥΤΣΑΣ (ΤΕΡΜΑ ΠΟΝΤΟΥ – ΠΕΡΙΟΧΗ Β' ΚΤΕΟ), 57009 ΚΑΛΟΧΩΡΙ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ,

ΤΗΛ.: 2310.70.63.54, 2310.70.67.15, 2310.75.51.75, ΦΑΞ: 2310.70.63.55

Web site: <http://www.patakis.gr> • e-mail: info@patakis.gr, sales@patakis.gr

Στον Τσαρλς Ουίλφορντ και τον Έλμορ Λέοναρντ

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

ΕΝΑ

ΟΤΑΝ Ο ΑΝΤΟΝΙΟΥΣ σκεφτόταν τα λάθη που είχαν κάνει τη μέρα της ληστείας, η επιλογή να φορέσουν φούτερ με κουκούλα σίγουρα ήταν στις πρώτες θέσεις της σχετικής λίστας. Δεδομένου ότι η θερμοκρασία έφτανε κοντά στους 35 βαθμούς, το βέβαιο ήταν πως τέσσερις τύποι με χοντρά μαύρα φούτερ θα τραβούσαν την προσοχή. Ίσως μάλιστα αυτός ήταν ο λόγος που ο φύλακας του θωρακισμένου οχήματος τους αντιλήφθηκε βγαίνοντας από το πολυκατάστημα. Συν το γεγονός ότι ήταν οπλισμένοι. Φυσικά, αν ο Αντόνιους και οι δικοί του δεν είχαν καπνίσει ένα ολόκληρο δενδρύλλιο πριν από τη δουλειά, ίσως είχαν σκεφτεί καλύτερα το ζήτημα με τα φούτερ. Με τα φούτερ και με τις πινακίδες που είχαν επιλέξει για το όχημα διαφυγής. Οι πινακίδες βρίσκονταν επίσης στις πρώτες θέσεις της λίστας.

Ο Αντόνιους, με τα κοτσιδάκια του έφταναν ως τους ώμους, έγειρε στην πλάτη της καρέκλας και συνέχισε να κοιτάζει κατάματα τον ιδιωτικό ερευνητή στην απέναντι πλευρά του τραπεζιού. Ο Αντόνιους βρισκόταν στη θέση νούμερο ένα στο δωμάτιο ανακρίσεων, τη θέση του κρατούμενου, με την πλάτη γυρισμένη στον κρεμ τοίχο. Καθώς εκείνο το διάστημα τον είχαν κλείσει στην απομόνωση, είχε

τα πόδια δεμένα με αλυσίδα. Γύρω τους, σε δωμάτια με τζαμαρίες, υπήρχαν άλλοι κρατούμενοι που κουβέντιαζαν με δικηγόρους, με τις γκόμενες, τις μητέρες, τις συζύγους τους. Ένας δεσμοφύλακας καθόταν σε ένα παρακείμενο γραφείο και τους παρακολουθούσε. Δίπλα στην πόρτα κάθε δωματίου υπήρχε ένα κουμπί συναγερμού, σε περίπτωση που χρειαζόταν να παρέμβει ο δεσμοφύλακας. Κατά καιρούς, οι συζητήσεις εκεί μέσα ξέφευγαν απ' τα όρια.

«Πρέπει να 'χατε σκάσει από τη ζέστη στο πάρκινγκ» είπε ο ερευνητής, ονόματι Φιλ Ορνέζιαν.

Ο Αντόνιους τον παρατήρησε. Ο τύπος είχε φαρδιούς ώμους, κοντά μαύρα μαλλιά και γένια τριών ημερών, πασπαλισμένα με γκριζο. Κοντά στα σαράντα ή λίγο παραπάνω. Με βέρα στο δάχτυλο. Θύμιζε Άραβα, εξαιτίας της μακριάς μύτης του και των μεγάλων καστανών ματιών του. Στην πρώτη τους συνάντηση ο Αντόνιους είχε υποθέσει πως ήταν μουσουλμάνος, όμως ο Ορνέζιαν ανήκε σε κάποιο χριστιανικό δόγμα. Κάποια στιγμή ανέφερε ότι με την οικογένειά του πήγαιναν σε κάποια «αποστολική» εκκλησία – ό,τι κι αν σήμαινε αυτό, τέλος πάντων.

«Εσύ τι λες;» είπε ο Αντόνιους. «Μιλάμε για Αύγουστο, στην Ουάσινγκτον».

«Τα φούτερ... Ποιος είχε την ιδέα;»

«Ποιος είχε την ιδέα;»

«Στο βίντεο από τις κάμερες ασφαλείας εμφανίζεστε με χειμερινό ντύσιμο στο πάρκινγκ του πολυκαταστήματος, την ώρα που ο κόσμος μπαينوβγαίνει στο μαγαζί φορώντας κοντομάνικα μπλουζάκια, πουκάμισα και σορτσάκια. Αναρωτιέμαι, δηλαδή είμαι πολύ περίεργος να μάθω, ποιος το θεώρησε καλή ιδέα;»

Ήταν ο ΝτεΑντρέ, φίλος του Αντόνιους εδώ και χρόνια, που είχε επιμείνει να φορέσουν μαύρα φούτερ μέσα στο κατακαλόκαιρο, στην Ουάσινγκτον. Με τις κουκούλες ανεβασμένες μάλιστα, για να μη φανούν τα πρόσωπά τους στις κάμερες ασφαλείας που υπήρχαν στο κτίριο. Ο μαλάκας ο ΝτεΑντρέ δεν έκανε ποτέ κάτι σωστό. Δεν ήταν ικανός να οργανώσει ούτε πάρτι γενεθλίων σε παιδότοπο.

«Δε θυμάμαι» είπε ο Αντόνιους.

Δεν προσπαθούσε να το παίξει δύσκολος. Ήξερε ότι ο Ορνέζιαν ήταν εκεί για να τον βοηθήσει. Η υπερασπιστική γραμμή ήταν να υποδείξουν τον ΝτεΑντρέ ως αρχηγό και υπεύθυνο για τις αποφάσεις της ομάδας. Να χρησιμοποιήσουν αυτή τη στρατηγική στο δικαστήριο για να ελαφρυνθεί η θέση του Αντόνιους. Ο Ορνέζιαν συνεργαζόταν με τον δικηγόρο του Αντόνιους, τον Μάθιου Μίροπολ, προσπαθώντας να ανακαλύψει στοιχεία που θα βοηθούσαν τον πελάτη του όταν εμφανιζόταν στο δικαστήριο. Όμως, ο Αντόνιους δε σκόπευε να αποκαλύψει λεπτομέρειες για τους δικούς του, παρότι ο ΝτεΑντρέ είχε ήδη καρφώσει τον Αντόνιους και τους άλλους για τη ληστεία. Ο Αντόνιους είχε έναν κώδικα τιμής.

«Καλώς» είπε ο Ορνέζιαν. «Ας μιλήσουμε για τη φιλενάδα σου».

«Τη Σέρρου».

«Λες ότι ήσουν μαζί της την ώρα της ληστείας».

«Ημασταν στο αμάξι μου. Μου τηλεφώνησε για να την πάρω από το Giant κοντά στη λεωφόρο Ρόουντ Άιλαντ, στα Βορειοανατολικά. Μόλις είχε ψωνίσει. Βασικά, μου τηλεφώνησε κατά τις δύο το μεσημέρι και πήγα να την πάρω. Βασικά, την πήρα κατά τις δύομισι».

«Γιατί πήγε στο Giant στα Βορειοανατολικά, ενώ υπάρχουν δύο σούπερ μάρκετ Safeway στη γειτονιά σου;»

«Της αρέσει το Giant».

«Σας είδε κανείς;»

«Μπα. Απ' όσο ξέρω, δηλαδή. Καταλαβαίνεις όμως, αν η ληστεία έγινε στις τρεις κι εγώ ήμουν μαζί της στις δύομισι, δεν προλάβαινα να διασχίσω όλη την πόλη μέχρι τη λεωφόρο Τζόρτζια στα Βορειοδυτικά, και να μπλεχτώ σε ό,τι έγινε εκεί πέρα. Δεν έχεις παρά να ψάξεις τα αρχεία των τηλεφωνικών κλήσεων, για να διαπιστώσεις ότι με πήρε στις δύο. Κι έτσι, αποδεικνύεται ότι δεν ήμουν εκεί».

Ο Ορνέιζιαν δεν έκανε το παραμικρό σχόλιο. Το τηλεφώνημα, φυσικά, δεν αποδείκνυε κάτι τέτοιο. Η Σέρρου, η φιλενάδα, κατά πάσα πιθανότητα όντως τηλεφώνησε, ακολουθώντας τις οδηγίες που είχε λάβει. Ήταν κι αυτό μέρος του σχεδίου. Η λογική της φούντας, να δημιουργείς άλλοθι μέσω μιας τηλεφωνικής κλήσης, χωρίς κάποιο μάρτυρα για να επιβεβαιώσει το γεγονός. Δυστυχώς, δεν υπήρχε αυτόπτης μάρτυρας για να καταθέσει ότι ο Αντόνιους και η Σέρρου ήταν μαζί την ώρα της ληστείας.

Από τη δική του έρευνα, από τα ευρήματα του κατηγορού και από το υλικό από τις κάμερες ασφαλείας του καταστήματος, ο Ορνέιζιαν γνώριζε τα εξής: Σχεδόν δύο χρόνια πριν, μια μέρα με αποπνικτική ζέστη στην καρδιά του καλοκαιριού, ο φύλακας μιας εταιρείας σεκιούριτι είχε μόλις παραλάβει τις ημερήσιες εισπράξεις από το πολυκατάστημα Rite Aid, ψηλά στη λεωφόρο Τζόρτζια, και ετοιμαζόταν να βγει από το κτίριο, κρατώντας τους υφασμάτινους σάκους. Προορισμός του ήταν το θωρακισμένο φορτηγάκι

της εταιρείας, που ήταν σταματημένο έξω από το κτίριο, με τη μηχανή αναμμένη.

Στο πάρκινγκ περίμεναν τέσσερις άντρες λίγο πάνω από τα είκοσι, με μαύρα φούτερ, φορώντας τις κουκούλες, έντονα ιδρωμένοι. Όλοι τους οπλισμένοι με ημιαυτόματα πιστόλια. Ο οδηγός του θωρακισμένου οχήματος θα μπορούσε να έχει δει κάποιον από αυτούς στον πλαϊνό καθρέφτη, όμως δεν πρόσεχε, καθώς, παραβιάζοντας την πολιτική της εταιρείας, έτρωγε το μεσημεριανό που είχε αγοράσει λίγο νωρίτερα από ένα KFC/Taco Bell, κοντά στα όρια της Περιφέρειας.

Οι άντρες στο πάρκινγκ ήταν οι Αντόνιους Ρόμπερτς, ΝτεΑντρέ Γουότκινς, Ρίκο Έβανς και Μάικ Γιανγκ. Συνήθως περνούσαν τον χρόνο τους στο υπόγειο της γιαγιάς του Αντόνιους, η οποία είχε ένα σπίτι στο Μάνορ Παρκ, όπου και διέμενε ο Αντόνιους. Εκεί κάπνιζαν άφθονες ποσότητες μαριχουάνας, παρακολουθούσαν στην τηλεόραση ντοκιμαντέρ για θεωρίες συνωμοσίας, έπαιζαν βιντεοπαιχνίδια και δημιουργούσαν αυτοσχέδια βιντεάκια ραπ και, κατά καιρούς, βιντεάκια με τους ίδιους να πρωταγωνιστούν σε εικονικούς αγώνες πυγμαχίας και πολεμικών τεχνών, παρότι κανείς τους δε διέθετε την όποια σχετική γνώση ή εκπαίδευση.

Ένα απόγευμα κάποιος έριξε την ιδέα να πάνε στο τοπικό πολυκατάστημα στην Τζόρτζια και να παρακολουθήσουν τη διαδικασία της καθημερινής μεταφοράς των εισπράξεων. Το έκαναν, μαστουρωμένοι σαν θανατοποινίτες ράπερ, για αρκετές συνεχόμενες μέρες. Με τους σάκους στα χέρια εμφανιζόταν πάντοτε ο ίδιος κοντόχοντρος τύπος, που έδειχνε ανίκανος να προβάλει την όποια αντίστα-

ση ή ακόμα και να το βάλει στα πόδια. Έτσι και τον απειλούσαν με όπλο, είπε ο ΝτεΑντρέ, τι μπορούσε να κάνει;

Το όνομα του φύλακα ήταν Γιοχάνσε Μπράουν, και δεν ήταν τόσο παθητικός ή σωματικά ανίκανος όσο έδειχνε. Ο Μπράουν ήταν πρώην στρατιωτικός και είχε βρεθεί δύο φορές στην πρώτη γραμμή του μετώπου στο Ιράκ. Παρότι είχε πάρει κιλά μετά την επιστροφή του στις ΗΠΑ, ο Μπράουν δεν ήταν σε καμία περίπτωση χέστης.

Τη μέρα της απόπειρας ληστείας, οι τέσσερις συνεργοί κατέφθασαν με δύο αυτοκίνητα.

Όταν ο Γιοχάνσε Μπράουν εισήλθε στην προστατευόμενη έξοδο του πολυκαταστήματος, με τις αυτόματες συρόμενες τζαμαρίες μπροστά και πίσω, είδε τους ληστές με τις κουκούλες που στέκονταν στο πάρκινγκ, παραταγμένοι σαν πιστολάδες σε ιταλικό γουέστερν, με τα θάρια πιστόλια κολλημένα στους μηρούς. Όταν ο ένας σήκωσε το θάρι του, ο Μπράουν άφησε απότομα τους σάκους κάτω, έβγαλε το Glock από τη θήκη του, σήκωσε ήρεμα το χέρι με το πιστόλι και άρχισε να πυροβολεί. Οι ληστές έτρεξαν προς τα αυτοκίνητά τους, πυροβολώντας πάνω από τους ώμους τους προς την πλευρά του καταστήματος. Αργότερα, ένα συμπιεσμένο βλήμα βρέθηκε σφηνωμένο σε μια συσκευασία Twinkie στο Rite Aid. Από θαύμα δεν τραυματίστηκε κανένας πελάτης.

Ένας από τους ληστές, ο Μάικ Γιανγκ, πυροβολήθηκε στην πλάτη από τον Μπράουν. Αργότερα ο Ρίκο Έβανς, οδηγώντας ένα Hyundai σεντάν που το είχε δανειστεί για εκείνη τη μέρα από έναν κάτοικο του Παρκ Βιου, παράτησε τον Γιανγκ σαν σακί με άπλυτα έξω από τα Επείγοντα στο Νοσοκομειακό Κέντρο της Ουάσιγκτον. Ο Γιανγκ επιβίωσε.

Ο Αντόνιους και ο ΝτεΑντρέ μπήκαν σε ένα παλιό Toyota Corolla, που ανήκε σε μια ξαδέρφη του ΝτεΑντρέ, τη Ρόντα, και ανέπτυξαν ταχύτητα κατευθυνόμενοι βόρεια στη λεωφόρο Τζόρτζια. Οι κάμερες κυκλοφορίας κατέγραψαν τις κατά παραγγελία πινακίδες του Corolla, όπου αναγραφόταν η λέξη ALIZE, η εμπορική ονομασία ενός αλκοολούχου ποτού με βάση το μπράντι, ιδιαίτερα δημοφιλούς σε συγκεκριμένες γειτονιές της πόλης. Αργότερα, στο αστυνομικό τμήμα του 4ου Διαμερισματος, αξιωματικοί διαφόρων φυλών και εθνικοτήτων παρακολούθησαν επανειλημμένα το υλικό από τις κάμερες κυκλοφορίας, γελώντας μέχρι δακρύων με τους ηλίθιους που είχαν επιχειρήσει να πραγματοποιήσουν ένοπλη ληστεία χρησιμοποιώντας αυτοκίνητο με πινακίδες κατά παραγγελία, με τα γέλια τους να γίνονται ακόμα πιο έντονα εξαιτίας της λέξης Alize. Τότε πια όλοι οι ύποπτοι είχαν εντοπιστεί και συλληφθεί. Ο ΝτεΑντρέ Γουότκινς δεν άργησε να καρφώσει τους φίλους του, με αντάλλαγμα την απαλλαγή από συγκεκριμένες κατηγορίες. Τώρα πια βρισκόταν στον τέταρτο όροφο του Καταστήματος Προσωρινής Κράτησης, στη διαβόητη πτέρυγα που οι κρατούμενοι συνήθιζαν να αποκαλούν «χαφιεδοφωλιά».

«Τι κάνει η Σέρρου;» ρώτησε ο Ορνέιζιαν.

«Αυτή την περίοδο είναι μάλλον τσαντισμένη μαζί μου» είπε ο Αντόνιους. «Βλέπεις, χρησιμοποίησα το τηλέφωνο της φυλακής για να πάρω μια άλλη κοπέλα που ξέρω. Χρειαζόμουν μια αλλαγή, Φιλ. Είμαι με τη Σέρρου εδώ και καιρό, και δε γίνεται να τη “βρίσκω” με τα ίδια και τα ίδια. Εσύ με καταλαβαίνεις».

«Δηλαδή έκανες τηλεφωνικό σεξ με αυτή την κοπέλα, που δεν είναι η γκόμενά σου».

«Ναι».

«Αφού σου το 'χω πει, τα τηλέφωνα της φυλακής είναι παγιδευμένα».

«Ε, λοιπόν, είχες δίκιο. Οι πράκτορες του FBI κατέγραψαν τη συνομιλία μου με την κοπέλα και έβαλαν τη Σέρρου να την ακούσει, για να την κάνουν να θυμώσει. Προσπάθησαν να την κάνουν να καταθέσει εναντίον μου, να πει ότι ήμουν στη ληστεία».

«Και;»

«Η Σέρρου σκύλιασε όσο δε φαντάζεσαι» είπε ο Αντόνιους. «Αλλά, βλέπεις, είναι το κορίτσι μου. Συνεχίζει να με στηρίζει».

Ο Αντόνιους ήταν ένας άνθρωπος με ανάγκες, που μάλλον τον παράσερναν περισσότερο από άλλους. Ήταν εμφανίσιμος και χαρισματικός, γεγονός που συνήθως λειτουργούσε σε βάρος του. Αυτή την περίοδο ήταν στην απομόνωση, γνωστή ως Νότια Πτέρυγα 1. Είχε τιμωρηθεί λόγω σεξουαλικής συνεύρεσης με μια δεσμοφύλακα. Οι κρατούμενοι ισχυρίζονταν πως υπήρχαν μόνο δύο σημεία στο Κατάστημα Προσωρινής Κράτησης της Ουάσινγκτον που ήταν ασφαλή για σεξ ή τσαμπουκάδες, μακριά από κάμερες. Ο Αντόνιους νόμιζε ότι είχε εντοπίσει το ένα. Έκανε λάθος.

Ο Ορνείζιαν έθεσε σε λειτουργία τον φορητό υπολογιστή του, τον άφησε στο τραπέζι ανάμεσά τους, βρήκε αυτό που έψαχνε στο YouTube, το κλίκαρε και έστρεψε τον υπολογιστή προς την πλευρά του Αντόνιους, για να βλέπει την οθόνη. Άρχισε να προβάλλεται ένα βιντεάκι. Έδειχνε τον Αντόνιους, τον ΝτεΑντρέ και διάφορους φίλους τους να καπνίζουν τρίφυλλα, να παίζουν αδέξια μπόξ, αφού πρώτα έβγαλαν τα μπλουζάκια τους, και να κραδαίνουν μπουκά-

λια σαμπάνιας και κονιάκ, όπως και διάφορα όπλα, μεταξύ αυτών και ένα Καλάσνικοφ. Και όλα αυτά με υπόκρουση ένα τραγούδι ραπ τρίτης διαλογής, δικής του σύνθεσης. Ο Αντόνιους δεν άντεξε και χαμογέλασε ελαφρά. Ξαφνικά ένωσε να νοσταλγεί τη συντροφιά των φίλων του και την εποχή που ήταν ελεύθερος.

«Ο κατήγορος θα δείξει αυτό το βίντεο στους ενόρκους» είπε ο Ορνείζιαν.

«Τι σχέση έχει αυτό με τη ληστεία;»

«Καμία».

«Μόνο και μόνο για να αμαυρώσουν τον χαρακτήρα μου».

«Ακριβώς».

Ο Αντόνιους κούνησε σκεπτικός το κεφάλι. «Θα με γδάρουν ζωντανό».

Οι προοπτικές για τον Αντόνιους δεν ήταν καλές. Ήταν προφυλακισμένος εδώ και είκοσι τρεις μήνες, αναμένοντας να δικαστεί. Τα στοιχεία εναντίον του ήταν συντριπτικά. Αντιμετώπιζε ποινή δωδεκαετούς κάθειρξης σε ομοσπονδιακή φυλακή. Η Λόρτον, η τοπική φυλακή στην άλλη πλευρά του ποταμού, είχε κλείσει εδώ και χρόνια, άρα θα πήγαινε κάπου μακριά.

«Πώς τα πας στην τρύπα;» ρώτησε ο Ορνείζιαν.

«Δεν έχω πρόβλημα» είπε ο Αντόνιους. «Είμαι μόνος στο κελί. Δεν έχω κανέναν να μου τα πηάζει. Ούτε φασαρίες ούτε τίποτα».

«Θα βγεις σύντομα;»

«Υποτίθεται ότι από μέρα σε μέρα θα με μεταφέρουν ξανά στη Γενική Πτέρυγα».

«Να σε ρωτήσω κάτι. Μήπως συνάντησες ποτέ εκεί έναν τύπο ονόματι Μάικλ Χάντσον;»

Ο Αντόνιους το σκέφτηκε. «Ξέρω έναν Χάντσον. Όχι πως έχουμε μιλήσει ποτέ, πέρα από κάποιο νεύμα. Σιωπηλός, ψηλός, με κοντό μαλλί. Αρκετά μελαχρινός».

«Ξυρισμένοι;» είπε ο Ορνείζιαν, θέλοντας να ελέγξει πόσο αξιόπιστες ήταν οι πληροφορίες από τον Αντόνιους.

«Μπα, έχει γενειάδα. Και πυκνή μάλιστα. Άκουσα ότι είναι μέσα επειδή λήστεψε κάποιον. Περιμένει να περάσει από δίκη».

«Αυτός είναι» είπε ο Ορνείζιαν. «Μπορείς να του μεταφέρεις ένα μήνυμα όταν βγεις από την απομόνωση;»

«Φυσικά» είπε ο Αντόνιους. «Τι θέλεις να του πω;»

«Πες του απλώς ότι ο Φιλ Ορνείζιαν είπε “όλα θα πάνε καλά”».

«Το ’πιασα».

«Ευχαριστώ, Αντόνιους. Λυπάμαι που δεν μπόρεσα να σε βοηθήσω περισσότερο».

«Δε φταις εσύ. Έκανες ό,τι μπορούσες».

Ο Ορνείζιαν άπλωσε τη γροθιά του πάνω από το τραπέζι. Ο Αντόνιους τη χτύπησε φιλικά με τη δική του.

ΔΥΟ

ΑΝΤΡΕΣ ΜΕ ΠΟΡΤΟΚΑΛΙ φόρμες στέκονταν υπάκουα στη σειρά, περιμένοντας υπομονετικά να μιλήσουν με μια γυναίκα που καθόταν σε ένα γραφείο βιδωμένο στο πάτωμα της φυλακής. Πάνω στο γραφείο υπήρχαν ένας κατάλογος, μια στοίβα κάρτες δανεισμού της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Ουάσινγκτον και ένα στιλό. Δίπλα στο γραφείο υπήρχε μια τροχήλατη ραφιέρα γεμάτη βιβλία. Ένας δεσμοφύλακας από τον γυάλινο κλωβό του, γνωστό ως «γυάλα», είχε ανοίξει ηλεκτρονικά τις πόρτες των κελιών της Γενικής Πτέρυγας. Στην πτέρυγα υπήρχαν άλλοι δύο δεσμοφύλακες, που παρακολουθούσαν τη διαδικασία βαριεστημένοι και απάθεις. Δεν είχαν λόγο να βρίσκονται σε εγρήγορση. Όταν βρισκόταν στην πτέρυγα η τύπισσα με τα βιβλία, η ατμόσφαιρα ήταν ήρεμη.

Η γυναίκα στο γραφείο ήταν η βιβλιοθηκάριος της κινητής βιβλιοθήκης του Καταστήματος Προσωρινής Κράτησης της Ουάσινγκτον. Οι άντρες την αποκαλούσαν Άννα ή κυρία Άννα, αν είχαν την ανάλογη ανατροφή. Στη δουλειά δε φορούσε μείκάπ και ντυνόταν με άνετα και σε καμία περίπτωση προκλητικά ρούχα. Είχε σκούρο δέρμα, μαύρα μαλλιά και ανοιχτοπράσινα μάτια. Πρόσφατα είχε κλείσει

τα τριάντα, έκανε κολύμπι και ποδήλατο και φρόντιζε τη φυσική της κατάσταση. Στο ίδρυμα χρησιμοποιούσε το πατρικό της όνομα – Κάπλαν. Έξω, όπως και στην άδεια οδήγησης, χρησιμοποιούσε το επίθετο του συζύγου της – Μπερν.

«Πώς είσαι σήμερα, Άννα;» είπε ο Ντόννελ, ένας ψηλόλιγνος νεαρός με νυσταγμένο βλέμμα.

«Μια χαρά, Ντόννελ. Εσύ;»

«Κρατιέμαι. Έφερες το βιβλίο που σου ζήτησα;»

Η Άννα πήρε από τη ραφιέρα δίπλα της το μυθιστόρημα που είχε ζητήσει ο Ντόννελ και του το έδωσε. Σημείωσε στον κατάλογο το όνομά του, τον τίτλο του βιβλίου, τον αριθμό ταυτότητας του κρατούμενου, τον αριθμό του κελιού του και την ημερομηνία επιστροφής.

«Κανείς δεν τα βάζει με τον Ντέιβ Ρομπιόσ*» είπε ο Ντόννελ.

«Έχω ακούσει ότι είναι άπρωτος» είπε η Άννα.

«Να σε ρωτήσω κάτι;»

«Φυσικά».

«Μήπως έχεις βιβλία που να... ξέρεις τώρα... να εξηγούν τις γυναίκες;»

«Όταν λες “εξηγούν”, τι εννοείς;»

«Να... τραβιέμαι με κάποια, ξέρω 'γώ; Να... δεν μπορώ να καταλάβω τι σκέφτεται απ' τη μια μέρα στην άλλη. Οι γυναίκες είναι... καταλαβαίνεις... μυστήριες. Γι' αυτό λέω, μπορείς να μου προτείνεις κανένα βιβλίο;»

«Κάτι σαν οδηγίες χρήσης;»

* Βασικός χαρακτήρας σε σειρά μυθιστορημάτων μυστηρίου του Αμερικανού συγγραφέα Τζέιμς Λι Μπερκ. (Σ.τ.Μ.)

«Ναι».

«Ίσως πρέπει να διαβάσεις κάποιο βιβλίο γραμμένο από γυναίκα. Ίσως πάρεις μια ιδέα για όσα σκέφτεται μια γυναίκα».

«Μπορείς να μου προτείνεις κανένα;»

«Θα το σκεφτώ. Στο μεταξύ, έχεις μια βδομάδα διορία για τον Ρομπισό, μέχρι να ξανάρθω».

«Κι αν δεν το 'χω τελειώσει μέχρι τότε;»

«Μπορείς να το ανανεώσεις για άλλη μια βδομάδα».

«Α, καλά. Σούπερ».

Ο Ντόννελ απομακρύνθηκε. Στο τραπέζι πλησίασε ο επόμενος κρατούμενος.

«Θρύλοι της Λόρτον» είπε ο άντρας, αναφερόμενος σε ένα μυθιστόρημα που το ζητούσαν συχνά, αλλά απαγορευόταν ο δανεισμός του στη φυλακή. Η υπόθεση εξελισσόταν στην παλιά φυλακή και στους δρόμους της Ουάσινγκτον. «Το 'χεις;»

«Όχι» είπε η Άννα. «Δεν το ζήτησες και την περασμένη βδομάδα;»

«Σκέφτηκα μήπως αυτή τη φορά το είχες φέρει».

Κατά κανόνα, τα σεξουαλικού περιεχομένου βιβλία, όπως και όσα πρόβαλλαν τη βία, δεν ήταν διαθέσιμα στη βιβλιοθήκη της φυλακής. Κάποια αστικά μυθιστορήματα πληρούσαν τις προϋποθέσεις, άλλα όχι. Επίσης, παρά τη μεγάλη ζήτηση, απαγορευόταν βιβλία που παρουσίαζαν εξωφρενικές θεωρίες συνωμοσίας, όπως τα *Και ιδού ίππος ωχρός* και *Οι 48 νόμοι της δύναμης*. Οι κανόνες της Δημόσιας Βιβλιοθήκης της Ουάσινγκτον για τα ζητήματα σεξουαλικότητας και βίας σε σχέση με το Κατάστημα Προσωρινής Κράτησης ήταν θολοί και συχνά ανεφάρμοστοι. Στις λίστες

με τα βιβλία προς δανεισμό υπήρχαν ορισμένα μυθιστορήματα με κατά συρροήν δολοφόνους και κάποια ελαφρώς πορνογραφικά αστυνομικά. Η Άννα είχε δει μια φορά στο εντευκτήριο κάποιους κρατούμενους να παρακολουθούν σε ντιβιντί την *Κάθααρση*, μια ταινία τρόμου.

«Λοιπόν, τι έχεις να μου δώσεις;» είπε ο άλλος. «Δε θέλω κάτι βαρετό».

Η Άννα πήρε από τη ραφιέρα ένα βιβλίο της Νόρα Ρόμπερτς, μιας πολυγραφοτάτης, δημοφιλούς συγγραφέως που συνήθως αποσπούσε θετικά σχόλια, και του το έδωσε. Η Άννα άρχισε να καταχωρίζει τα στοιχεία του κρατούμενου και του μυθιστορήματος.

«Έχω διαβάσει ένα βιβλίο της» είπε ο τύπος, παρατηρώντας το εξώφυλλο. «Καλή είναι. Μ' αρέσει».

Απομακρύνθηκε και στο γραφείο πλησίασε ο επόμενος. Ήταν ψηλός, με πυκνή γενειάδα και κοντό μαλλί. Η Άννα ήξερε ελάχιστα πράγματα γι' αυτόν, πέρα από τις αναγνωστικές του συνήθειες. Ήταν όμορφος, γεροδεμένος και μιλούσε με ήρεμη αυτοπεποίθηση. Τον έλεγαν Μάικλ Χάντσον.

«Κύριε Χάντσον».

«Τι μου έφερες σήμερα, κυρία Άννα;»

Του έδωσε δύο βιβλία που είχε επιλέξει για λογαριασμό του όταν ετοιμάζε τη ραφιέρα το προηγούμενο απόγευμα. Το ένα ήταν μια συλλογή διηγημάτων με τίτλο *Κεντάκυ Στρείτ*. Το άλλο ήταν ένα επίτομο έργο με δύο από τα γουέστερν μυθιστορήματα του Έλμορ Λέοναρντ, που τα είχε γράψει στην αρχή της καριέρας του.

Οι κρατούμενοι μπορούσαν να δανειστούν δύο βιβλία τη βδομάδα. Συχνά έδινε στον Μάικλ πολυσέλιδα βιβλία

ή τόμους με περισσότερα του ενός μυθιστορήματα, καθώς διάβαζε πολύ γρήγορα. Τον τελευταίο χρόνο, από τη στιγμή της προφυλάκισής του, είχε γίνει μανιωδής αναγνώστης. Τον ενδιέφεραν ιστορίες που διαδραματιζόνταν πέρα από τις πόλεις της Ανατολικής Ακτής. Του άρεσε να διαβάζει βιβλία για χαρακτήρες που δεν είχε συναναστραφεί μεγαλώνοντας στην Ουάσινγκτον, για μέρη που δεν είχε επισκεφθεί. Τίποτα ιδιαίτερα δύσκολο ή σύνθετο. Προτιμούσε ιστορίες ξεκάθαρα γραμμένες, με στρωτή αφήγηση. Διάβαζε για καθαρά ψυχαγωγικούς λόγους. Βρισκόταν ακόμα σε αρχικό στάδιο. Δεν το έκανε για να εντυπωσιάσει κάποιον. Παρ' όλα αυτά τα γούστα του εξελίσσονταν. Μάθαινε.

Παρατήρησε τα εξώφυλλα και έριξε μια ματιά στο αυτί του *Κεντάκυ Στρέιτ*.

«Οι ιστορίες διαδραματίζονται κυρίως στα Απαλάχια» είπε η Άννα.

«Δηλαδή, έχει να κάνει με βουνίσιους» είπε ο Μάικλ.

«Ναι. Εκεί μεγάλωσε ο συγγραφέας. Νομίζω ότι θα σ' αρέσουν και τα γουέστερν».

«Του Λέοναρντ; Ναι, σίγουρα. Ο τύπος είναι πολύ καλός».

«Έχεις διαβάσει τη *Λεία*. Ένα από τα αστυνομικά του».

«Ναι, το θυμάμαι». Ο Μάικλ την κοίταξε κατάματα. «Ευχαριστώ, κυρία Άννα».

«Τη δουλειά μου κάνω».

«Πες μου λοιπόν δυο τρεις τίτλους. Γι' αργότερα».

Καθώς ο Μάικλ είχε αρχίσει να διαβάζει όλο και πιο πολύ, είχε ζητήσει από την Άννα να του προτείνει βιβλία για να τα διαβάσει αργότερα, όταν θα τον αποφυλάκιζαν

ή θα τον καταδίκαιζαν σε φυλάκιση. Μυθιστορήματα που δεν ήταν στον κατάλογό της ή που χαρακτηρίζονταν ακατάλληλα για τους έγκλειστους. Βιβλία που κατά τη γνώμη της θα τον ενδιέφεραν. Του έλεγε προφορικά τους τίτλους. Εκείνος τους σημείωνε αργότερα και τους έλεγε στη μητέρα του όταν ερχόταν να τον επισκεφθεί. Η μητέρα του είχε εκπλαγεί ευχάριστα από το ενδιαφέρον του για τα βιβλία.

«Καταρρακτώδης βροχή» του είπε. «Του Ντον Κάρπεντερ. Και μια συλλογή διηγημάτων με τίτλο *Το περιττό φορτίο* του Τιμ Ο'Μπράιεν· διαδραματίζονται στο Βιετνάμ στη διάρκεια του πολέμου».

«Καταρρακτώδης βροχή, του Κάρπεντερ» επανέλαβε ο Μάικλ. «*Το περιττό φορτίο*».

«Του Τιμ Ο'Μπράιεν».

«Εντάξει». Έμεινε στη θέση του, σαν να περίμενε κάτι.

Ο άντρας πίσω του είπε: «Άντε, ρε γαμώτο. Άσπρισαν τα μαλλιά μου».

«Κάτι άλλο;» είπε η Άννα.

«Ήθελα απλώς να πω... πριν βρεθώ εδώ, δεν είχα ξαναδιαβάσει βιβλίο στη ζωή μου. Το ξέρεις, έτσι δεν είναι; Η χαρά που νιώθω τώρα πια, οφείλεται σ' εσένα».

«Η Δημόσια Βιβλιοθήκη της Ουάσινγκτον δημιούργησε το παράρτημα για τους προφυλακισμένους πριν από δυο τρία χρόνια. Για να μπορείτε να διαβάσετε. Και χαίρομαι ειλικρινά που το εκμεταλλεύεσαι. Ελπίζω να σ' αρέσουν αυτά που σου έδωσα».

«Θα σου πω».

«Θα έρθεις στη λέσχη ανάγνωσης την επόμενη βδομάδα, έτσι δεν είναι;»

«Αφού το ξέρεις» είπε ο Μάικλ.

«Θα σε δω στο παρεκκλήσι».

«Εντάξει».

Τον παρατήρησε να πηγαίνει προς το κελί του. Χάιδευε το εξώφυλλο ενός από τα βιβλία σαν να γυάλιζε κάτι πολύτιμο.

ΣΤΟ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ Προσωρινής Κράτησης υπήρχε νομική βιβλιοθήκη, που τη χρησιμοποιούσαν οι κρατούμενοι για έρευνες σχετικές με τις υποθέσεις τους. Εκεί είχε εργαστεί αρχικά η Άννα.

Οι έγκλειστοι κάθε πτέρυγας είχαν πρόσβαση στη νομική βιβλιοθήκη για δύο ώρες τη βδομάδα, ενώ όσοι βρίσκονταν στην Πτέρυγα Υψίστης Ασφαλείας έπρεπε να υποβάλλουν ειδικό αίτημα. Υπεύθυνος ήταν ένας ιδιώτης νομικός βιβλιοθηκάριος, με βοηθό έναν κρατούμενο, θέση με ελάχιστες εργασιακές απαιτήσεις, ιδιαίτερα επιθυμητή στη φυλακή. Οι κρατούμενοι είχαν πρόσβαση σε υλικό ανάγνωσης και στα νομικού περιεχομένου προγράμματα LexisNexis σε υπολογιστές, όχι όμως σε ηλεκτρονικό ταχυδρομείο ή στο διαδίκτυο. Πέραν της έρευνας, στον χώρο της νομικής βιβλιοθήκης γίνονταν οι εκλογικές ψηφοφορίες, ανοιχτές μόνο σε όσους δεν ήταν μέσα για κακούργημα, όπως και οι εξετάσεις για την είσοδο στα λύκεια και τα πανεπιστήμια.

Παρότι η βιβλιοθήκη του Καταστήματος Προσωρινής Κράτησης της Ουάσινγκτον αποτελούσε επίσημο παράρτημα της Δημόσιας Βιβλιοθήκης, δεν είχε τα παραδοσιακά χαρακτηριστικά εκείνης, καθώς οι κρατούμενοι δεν έμπαιναν σε έναν συγκεκριμένο χώρο, για να ψάξουν σε ράφια.

Σύντομα ήταν προγραμματισμένο να εγκαινιαστεί μια κανονική βιβλιοθήκη, προς το παρόν όμως τα βιβλία παραδίδονταν στους κρατούμενους από την τροχόλατη ραφιέρα.

Στη φυλακή υπήρχαν δεκαπέντε πτέρυγες. Η βιβλιοθηκάριος της κινητής βιβλιοθήκης επισκεπτόταν τρεις πτέρυγες τη μέρα, συνεπώς κάθε πτέρυγα δεχόταν τις υπηρεσίες της μία φορά τη βδομάδα. Μεταξύ άλλων, υπήρχε η Πτέρυγα Υποψήφιων Σπουδαστών, η Γενική, των Πενήντα και Άνω, της Ψυχικής Υγείας, των Αηθλικων και της Υψίστης Ασφαλείας. Κάθε πτέρυγα είχε δικά της χαρακτηριστικά και ανάγκες. Δουλειά της Άνας ήταν να προβλέπει αυτές τις ανάγκες όταν ετοίμαζε τη ραφιέρα της, επιλέγοντας ανάμεσα από τους περισσότερους από τρεις χιλιάδες τίτλους που υπήρχαν σε μια αποθήκη μέσα στη φυλακή. Η βιβλιοθήκη φιλοξενούσε μόνο βιβλία τσέπης.

Το ωράριο της Άνας ολοκληρωνόταν στις τέσσερις και μισή. Τώρα βρισκόταν στην αποθήκη, επιλέγοντας βιβλία για την Πτέρυγα Πενήντα και Άνω, που ήταν προγραμματισμένο να επισκεφθεί το επόμενο πρωί. Στη συγκεκριμένη πτέρυγα υπήρχαν κυρίως παραβάτες καθ' υποτροπή, άτομα που είχαν παραβιάσει τους όρους αποφυλάκισης, καθώς και ναρκομανείς. Επέλεξε δυο τρία μυθιστορήματα της Τζίλλιαν Φλυν, που ήταν δημοφιλής στους κρατούμενους, και κάποια από τα πρώτα μυθιστορήματα του Στίβεν Κινγκ. Τα βιβλία του Κινγκ ήταν περιζήτητα. Εξαιρετικά δημοφιλή ήταν και τα βιβλία με τον Χάρου Πότερ.

Η βοηθός της Άνας, η Καρμιά, που είχε αποφοιτήσει πρόσφατα από το Πανεπιστήμιο της Ουάσινγκτον και είχε μεγαλώσει στις εργατικές κατοικίες στα Νοτιοανατολικά, στεκόταν παραδίπλα και εξέταζε ένα ένα τα βιβλία που

τους είχαν επιστρέψει, ξεφυλλίζοντας τις σελίδες, ελέγχοντας για σημειώσεις και κρυμμένα σημειώματα. Για λόγους ασφαλείας, τα βιβλία δε δίνονταν από τον ένα κρατούμενο στον άλλο. Κάθε βιβλίο ελεγχόταν μεταξύ των δανεισμών.

«Άννα, αργείς ακόμα;»

«Όχι».

«Μπορούμε να φύγουμε παρέα. Πρέπει να πάρω τον γιο μου από την ημερήσια φροντίδα».

«Σχεδόν τελείωσα».

Η Άννα εργαζόταν στο Κατάστημα της Ουάσινγκτον εδώ και χρόνια, όχι όμως πάντα στη συγκεκριμένη θέση. Αφού ολοκλήρωσε τις σπουδές της στο Κολέγιο Έμερσον της Βοστώνης, ακολούθησε στην Ουάσινγκτον τον σύζυγό της –ο οποίος είχε προσληφθεί ως συνεργάτης σε ένα δικηγορικό γραφείο της Περιφέρειας–, όπου ολοκλήρωσε το μεταπτυχιακό της στην επιστήμη της βιβλιοθηκονομίας στο Καθολικό Πανεπιστήμιο. Η πρώτη της δουλειά στην πόλη ήταν ως νομική βιβλιοθηκάριος σε μια εταιρεία της οδού Η. Βαριόταν του θανατά, κι όταν είδε την αγγελία του Οργανισμού Σωφρονιστικών Καταστημάτων Αμερικής για τη θέση της νομικής βιβλιοθηκάριου στο Κατάστημα Προσωρινής Κράτησης, υπέβαλε αίτηση. Προς μεγάλη της έκπληξη, την προσέλαβαν σχεδόν αμέσως.

Η διαχείριση της νομικής βιβλιοθήκης αποτέλεσε την πρώτη της επαφή με τις φυλακές. Αρχικά η εμπειρία την προβλημάτισε, ειδικά η καθημερινή διαδικασία των ελέγχων και η δυσοίωνα αίσθηση του τελεσιδικου από τις πόρτες που έκλειναν, τις κλειδαριές που ασφάλιζαν και τις πύλες που κροτάλιζαν. Ωστόσο, οι διαδικασίες, όπως και οι ήχοι, σύντομα αποτελούσαν μέρος της καθημερινότητάς

της και δεν άργησε να συνειδητοποιήσει ότι προτιμούσε να ασχολείται με έγκλειστους παρά με δικηγόρους. Η άμεση επικοινωνία με τους έγκλειστους δεν ήταν προβληματική. Ήταν εκεί για να τους βοηθήσει, κι εκείνοι το καταλάβαιναν. Μερικές φορές την ανησυχούσε το γεγονός ότι βρισκόταν δίπλα σε κάποιον κατηγορούμενο για βιασμό ή παιδεραστία και τον ενημέρωνε για τις διόδους άσκησης έφεσης που μπορούσε να ακολουθήσει. Όμως, δεν είχε αισθανθεί ούτε στιγμή να απειλείται. Μάλλον ανικανοποίητη αισθανόταν. Η μέρα της περνούσε χωρίς να κάνει κάτι δημιουργικό ή εποικοδομητικό για την ίδια. Ταυτόχρονα, αγαπούσε ιδιαίτερα τη μυθοπλασία και σκεφτόταν πόσο ωραίο θα ήταν να προωθεί τη λογοτεχνία και τη φιλιαναγνωσία. Όταν λοιπόν η Δημόσια Βιβλιοθήκη της Ουάσινγκτον άνοιξε παράρτημα στη φυλακή την άνοιξη του 2015, έκανε αίτηση για τη θέση της βιβλιοθηκάριου και πήρε τη δουλειά.

«Έρχεσαι;» είπε η Καρμιά, μια ευσεβής χριστιανή με όμορφα καστανά μάτια, μικρόσωμη και γεροδεμένη, ίδια με παίκτη του ράγκμπι που τρέχει για να μαρκάρει τον αντίπαλο.

Η Άννα απενεργοποίησε το κινητό που της είχε χορηγήσει η υπηρεσία και στη συνέχεια μάζεψε τα λιγοστά προσωπικά αντικείμενα που είχε φέρει μαζί της στη φυλακή και τα έχωσε σε μια διάφανη πλαστική σακούλα.

«Πάμε».

Η ANNA και η Καρμιά βγήκαν από την Κεντρική Πτέρυγα και περπάτησαν μέχρι το πάρκινγκ, όπου είχαν αφήσει τα

αυτοκίνητά τους. Καθ' οδόν, συνάντησαν διάφορους δεσμοφύλακες, επισκέπτες, διοικητικούς υπαλλήλους και αστυνομικούς, που οδηγούσαν, κατευθύνονταν με τα πόδια στα οχήματά τους ή στέκονταν τριγύρω, καπνίζοντας και συζητώντας για τη μέρα τους. Η φυλακή βρισκόταν στη γωνία Δεκάτης Ενάτης και οδού D, στα Νοτιοανατολικά, στο ανατολικό άκρο του ταχυδρομικού κώδικα 20003 και της αστικής ζώνης του Κίνγκμαν Παρκ. Στους παλιότερους κατοίκους η 760 στρεμμάτων έκτασης περιοχή ήταν γνωστή ως Συγκρότημα Στέιντιουμ-Άρμору και φιλοξενούσε τη φυλακή, το πρώην Γενικό Νοσοκομείο της Ουάσινγκτον (ένα τεράστιο καταφύγιο αστέγων τώρα πια) και το αγαπημένο στάδιο RFK, έδρα των Ουάσινγκτον Ρέντσκινς στα χρόνια της δόξας τους.

«Σου εύχομαι τα καλύτερα για τη συνέχεια» είπε η Καρμιά, πηγαίνοντας προς το γιαπωνέζικο αυτοκίνητό της, που θα το εξοφλούσε για τα επόμενα πέντε χρόνια.

«Επίσης» είπε η Άννα. Βρήκε το αυτοκίνητό της, ένα ογκώδες μαύρο-κρεμ Mercury Mariner, αδερφάκι του Ford Escape, η παραγωγή του οποίου είχε σταματήσει. Είχε μεγάλα παράθυρα και πληρούσε όλα τα χαρακτηριστικά ενός άνετου SUV πόλης. Και, το σημαντικότερο για την Άννα, ήταν πλήρως εξοφλημένο.

Ένα κοπάδι γλάρων έσκισε τον ουρανό πάνω από τα κεφάλια τους και προσγειώθηκε στο πάρκινγκ. Μερικές φορές αιφνιδιαζόταν όταν έβλεπε τα πουλιά, αν και αμέσως μετά συνειδητοποιούσε ότι βρισκόταν δίπλα στον ποταμό Ανακόστια και όχι ιδιαίτερα μακριά από τον ποταμό Ποτόμακ και τον κόλπο Τσέσαπικ.

Μπήκε στο SUV της και πήρε το πορτοφόλι και το προ-

σωπικό της κινητό από το ντουλαπάκι, όπου τα κλείδωνε κάθε πρωί. Έλυσε τα μαλλιά της και κατέβασε το τζάμι από την πλευρά του οδηγού. Έμεινε για λίγο ακίνητη εισπνέοντας τον καθαρό αέρα καθώς άκουγε το κάλεσμα των γλάρων.

ΤΡΙΑ

Ο ΦΙΑ ΟΡΝΕΪΖΙΑΝ βγήκε από το σπίτι του, ένα κομψό κτίσμα με κόκκινα τούβλα νοτιοανατολικά του Γκραντ Σερκλ, στο Πέτγουερθ, στο τετράγωνο 400 της οδού Τέυλορ, στα Βορειοδυτικά. Το κλείσιμο της εξώπορτας έπνιξε τους ήχους από τα θορυβώδη σκυλιά του, από τους γιους του που γελούσαν και της συζύγου του, της Σύντνεϊ, που μάλλονε τα αγόρια για κάτι, επειδή έκαναν τραμπολίνο στα έπιπλα ή επειδή πετούσαν την μπάλα στο καθιστικό... για κάτι τέλος πάντων. Επειδή ήταν παιδιά. Έκαναν ό,τι κάνουν τα παιδιά, κι εκείνη ό,τι κάνουν οι μητέρες. Ο ρόλος του, όπως πολύ βολικά τον έβλεπε, ήταν να τους προσφέρει στέγη, να πληρώνει τους λογαριασμούς και να φροντίζει ώστε το ψυγείο και τα ντουλάπια να είναι γεμάτα. «Πάω για κυνήγι» συνήθιζε να λέει πριν φύγει από το σπίτι. «Να φέρω κρέας στη σπηλιά». Έτσι δικαιολογούσε, άξεστα έστω, τις ώρες που περνούσε μακριά από το σπίτι.

Ο Ορνείζιαν κατέβηκε βιαστικά από τη βεράντα, διέσχισε το ιδιωτικό δρομάκι και άνοιξε την πόρτα στην περιφραξή από συρματόπλεγμα που είχε τοποθετήσει μόλις το μεγαλύτερο αγόρι του άρχισε να περπατάει. Παιχνίδια, μπάλες, ένα παιδικό τρίκυκλο και ένα ποδήλατο με βοηθητικές ρόδες

βρίσκονταν στην «αυλή», που ως επί το πλείστον ήταν χωμάτινη. Ο Ορνέιζιαν δεν έβλεπε την ώρα να χωθεί στο αυτοκίνητό του, ένα κατάμαυρο Ford Edge, μοντέλο του 2013.

Άνθρωποι σαν κι αυτόν ηρεμούν μόνο όταν φεύγουν από το σπίτι. Το γραφείο, που στην περίπτωση του ήταν κυρίως το αυτοκίνητό του και οι δρόμοι, ήταν πολύ πιο οργανωμένο και ελεγχόμενο σε σύγκριση με το σπίτι του. Λάτρευε τη γυναίκα του και τα παιδιά του, παρ' όλα αυτά ένιωθε ότι είναι αφύσικο και αντιπαραγωγικό για έναν άντρα να εργάζεται στο σπίτι.

Από νωρίς είχαν συμφωνήσει ότι η Σύντνεϊ θα μεγάλωνε τα παιδιά κι εκείνος θα φρόντιζε για τα χρήματα. Η Σνυτ μπορεί να μην έπαιρνε μισθό για τη δουλειά της, ήταν όμως ένα από τα πιο σκληρά εργαζόμενα άτομα που είχε δει ποτέ στη ζωή του. Η Σνυτ δεν ένιωθε ανασφαλής όταν βρισκόταν ανάμεσα σε γυναίκες με επαγγελματικές καριέρες, ούτε ήθελε να χάσει την εμπειρία να περνάει όσο το δυνατόν περισσότερο χρόνο με τα παιδιά της, γνωρίζοντας ενστικτωδώς ότι ένας γονιός δε θα μπορούσε ποτέ να αναπληρώσει τον έτσι κι αλλιώς περιορισμένο χρόνο που ίσως θα έλειπε από δίπλα τους. Δυστυχώς, αυτό σήμαινε ότι θυσίαζαν το δεύτερο εισόδημα, και υπήρχαν φορές που δυσκολεύονταν οικονομικά. Ωστόσο, ο Φιλ Ορνέιζιαν ήταν πάνω απ' όλα καταφερτζής. Όταν η νόμιμη δουλειά του έπαυε να αποφέρει καρπούς, όταν οι ερευνητικές υποθέσεις λιγόστευαν, κάτι που συνέβαινε συχνά, τότε αυτοσχεδίαζε.

«Γεια σας, κυρία Μάττι» είπε σε μια ηλικιωμένη γειτόνισσα, η οποία είχε βγάλει βόλτα τον μικρόσωμο κοπρίτη της, που το τρίχωμά του είχε αρχίσει να γκριζάρει. Γυναίκα και σκύλος κινούνταν με πολύ αργό βήμα.

«Φίλιπ» του είπε. «Πας για δουλειά;»
«Μάλιστα».

Η Μάττι Όλστον ανήκε στη φθίνουσα ομάδα των μακροχρόνιων ιδιοκτητών που είχαν απομείνει στη γειτονιά. Πολλά σπίτια είχαν πωληθεί με τρομακτικό κέρδος από τους αρχικούς ιδιοκτήτες ή τα είχαν κληρονομήσει οι απόγονοί τους, που είτε εγκαταστάθηκαν εκεί είτε τα πουλήσαν και αγόρασαν αλλού. Αυτή ήταν η φωτεινή πλευρά της ανάπλασης των υποβαθμισμένων περιοχών. Αν το ήθελαν, οι μακροχρόνιοι ιδιοκτήτες ωφελούνταν. Οι ενοικιαστές ωστόσο συνήθως υποχρεώνονταν να φύγουν κακήν κακώς.

Ο Ορνέιζιαν είχε αγοράσει φτηνά το σπίτι όταν ήταν ανύπαντρος, πριν από δεκαπέντε χρόνια, πριν το Πέντγουερθ αλλάξει, πριν οι νεαροί κομφευόμενοι απόφοιτοι των πανεπιστημίων αρχίσουν να εισρέουν και να ριζώνουν σε περιοχές της πόλης που κάποτε τις απέφευγαν οι λευκοί κάτοικοι της Ουάσινγκτον. Αν αποφάσιζε να το πουλήσει τώρα, θα έπιανε τριακόσιες με τετρακόσιες χιλιάδες, κι ακόμα παραπάνω. Πού θα πήγαινε, όμως;

Ο Ορνέιζιαν μπήκε στο Ford, πίεσε το κουμπί της μίζας και άκουσε τον κινητήρα να ζωντανεύει με έναν βρυχηθμό. Με τους τροχούς των 22 ιντσών, τις κατά παραγγελία ζάντες και την αγωνιστική εξάτμιση, το σπορ μοντέλο ήταν λιγάκι πιο ζόρικο από το τυπικό Edge, ενώ σε ιπποδύναμη ήταν αντίστοιχο ενός Mustang GT. Ο Ορνέιζιαν είχε πάθος με τα αυτοκίνητα και θεωρούσε ότι χρειαζόταν την επιπλέον δύναμη σε περίπτωση που έπρεπε να ξεφύγει από μια δύσκολη κατάσταση. Αυτό ήταν το επιχείρημα που χρησιμοποιούσε για να δικαιολογηθεί στη γυναίκα του. Όπως και τα υπόλοιπα αυτοκίνητα που είχε αγοράσει αφότου παντρεύ-

τηκε, έτσι κι αυτό ήταν ένας λύκος με προβιά προβάτου.

«Τι είν' αυτό;» είπε η Σύντνεϋ, με τη βρετανική προφορά της εργατικής τάξης, τη μέρα που εμφανίστηκε στο σπίτι με το αυτοκίνητο. Από τη βεράντα με τους τσιμεντένιους κίονες, λοξοκοίταξε καχύποπτα τόσο τον ίδιο όσο και το αυτοκίνητο.

«Οικογενειακό αυτοκίνητο» είπε ο Ορνέιζιαν.

«Για την οικογένεια του Ντέιλ Έρνχαρντ Τζούνιορ*» του είχε πει εκείνη.

Ο Ορνέιζιαν κατευθύνθηκε νότια στην Πέμπτη μέχρι την Παρκ Πλέις, περνώντας μπροστά από τον Οίκο του Στρατιώτη, και ξαναβγήκε στην Πέμπτη στο ύψος της Δεξαμενής Υδάτων ΜακΜίλλαν και πίσω από το Πανεπιστήμιο Χάουαρντ, παρακάμπτοντας το μποτιλιάρισμα στη λεωφόρο Τζόρτζια και καταλήγοντας μέσω της λεωφόρου Φλόριντα στο δυτικό άκρο του πάρκου ΛεΝτρόιτ. Προορισμός του ήταν η λεωφόρος Νέας Υόρκης, προκειμένου να βγει σύντομα εκτός πόλης. Ο Ορνέιζιαν γνώριζε τους παράδρομους και τις παρακάμφσεις. Δεν είχε ανάγκη το Waze ή κάποια άλλη εφαρμογή στο κινητό. Είχε περάσει όλη του τη ζωή στην Ουάσινγκτον.

ΚΑΘΩΣ ΕΠΕΦΤΕ το σούρουπο, βγήκε από τον 295 στην Ανατολική Λεωφόρο, προχώρησε κατά μήκος του ανατολικότερου ορίου μεταξύ Μέρυλαντ και Ουάσινγκτον, διέσχισε τη

* Κορυφαίος Αμερικανός οδηγός σε αγώνες αυτοκινήτων NASCAR, δύο φορές νικητής του αγώνα Daytona 500 (2004 και 2014). (Σ.τ.Μ.)

λεωφόρο Μιννεσότα, έστριψε αριστερά και χώθηκε στο Μέ-
ρουλαντ.

Περίπου ένα χιλιόμετρο εκτός πόλης, σε ένα ζορικο τμή-
μα του δρόμου, στα όρια μιας φτωχικής περιοχής της κο-
μητείας Πρινς Τζορτζ, πάκκαρε σε ένα οικόπεδο μπροστά
σε ένα συγκρότημα τούβλινων κτιρίων, που εξυπηρετούσε
ταυτόχρονα πολλαπλές ανάγκες. Υπήρχε ένα εστιατόριο-
ψησταριά όπου μπορούσες να παραγγείλεις και από το αυ-
τοκίνητο, ένα εστιατόριο-κλαμπ με χορεύτριες, ένα μπαρ-
μπέρικο, ένα ενεχυροδανειστήριο, ένα ανταλλακτήριο επι-
ταγών και μια κάβα με καγκελόφραχτα παράθυρα. Δίπλα
στην κάβα υπήρχε ένα γραφείο εγγυήσεων. Η επιγραφή
στην πρόσοψη ανέφερε «ΕΓΓΥΗΣΕΙΣ ΓΟΥΟΡΝΤ, 24 ΩΡΕΣ
ΣΤΗ ΔΙΑΘΕΣΗ ΣΑΣ». Κάτω από τις λέξεις υπήρχε ένας ευ-
διάκριτος αριθμός τηλεφώνου.

Στην πόρτα των Εγγυήσεων Γουόρντ ο Ορνέιζιαν πάτη-
σε το κουδούνι, σήκωσε το κεφάλι, κοίταξε την κάμερα
ασφαλείας που ήταν στερεωμένη στον τοίχο και άκουσε
ένα κλικ. Μπήκε σε κάτι που έμοιαζε με λόμπι, έναν μικρό
χώρο αναμονής με έναν βρόμικο τοίχο από πλεξιγκλάς στο
βάθος, μέσα από τον οποίο μόλις που διέκρινες τον κύριο
χώρο της επιχείρησης. Οι πελάτες, ή οι υποψήφιοι πελάτες,
μιλούσαν στους υπαλλήλους μέσα από έναν κύκλο από
τρύπες στο πλεξιγκλάς, αναμένοντας να τους δοθεί έγκριση
για να περάσουν στα ενδότερα. Η διαρρύθμιση θύμιζε συν-
δυασμό τράπεζας και κινέζικου φαστφουντάδικου.

Στην άκρη του διαχωριστικού από πλεξιγκλάς υπήρχε
μια πόρτα και για άλλη μια φορά κάποιος πάτησε το κου-
μπί, για να περάσει ο Ορνέιζιαν. Προχώρησε πέρα από τα
διάσπαρτα γραφεία, ως επί το πλείστον άδεια, ενώ σε τρία

απ' αυτά κάθονταν δύο άντρες και μια γυναίκα, όλοι κάτω των είκοσι πέντε, φορώντας εταιρικά μπλουζάκια και βαμβακερά παντελόνια. Ένας από τους άντρες έγενεψε στον Ορνείζιαν, που συνέχισε προς ένα περίκλειστο από τζάμι δωμάτιο. Εκεί, πίσω από ένα γραφείο καθόταν ο Θάντιους Γουόρντ, κοντά στα εβδομήντα, ογκώδης σαν βαρέλι και γεροδεμένος σαν βράχος. Στραβοδόντης, αλλά με περιποιημένο γκρίζο μουστάκι.

Ο Γουόρντ σηκώθηκε, πλησίασε ζωηρά τον Ορνείζιαν με βήμα στιβαρό και του έσφιξε το χέρι.

«Χρόνια και ζαμάνια» είπε ο Γουόρντ. «Ούτε μία επίσκεψη».

«Δεν περνάω συχνά απ' τα μέρη σου. Όταν είχες το γραφείο στην Ουάσινγκτον, σ' έβλεπα πιο πολύ».

«Στην Ουάσινγκτον δεν υπάρχουν πια άτομα που να καταβάλλουν εγγύηση. Μόνο τύποι που παραβιάζουν τους όρους αναστολής. Αναγκάστηκα να έρθω στην Πρινς Τζορτζ».

«Το ξέρω».

«Έρχεσαι μόνο όταν θέλεις κάτι» είπε ο Γουόρντ.

«Δεν είχα καταλάβει ότι είσαι τόσο ευαίσθητος. Μήπως θέλεις να σ' αγκαλιάσω κιόλας;»

«Αν ήθελα να σ' αγγίξω, θα σ' έβαζα να σκύψεις στο γραφείο μου».

«Άσε τα νταηλίκια».

«Πάντως, χαίρομαι που μου τηλεφώνησες. Χρειάζομαι το έξτρα παραδάκι. Αυτή τη στιγμή έχω να φροντίσω ένα σωρό υπαλλήλους και δεν υπάρχει αρκετή δουλειά».

«Μπορείς να απολύσεις κάποιους».

«Δεν μπορώ. Είναι βετεράνοι».

«Βλέπεις; *Είσαι ευαίσθητος*».

«Άντε *γαμήσου*, ρε φίλε». Ο Γουόρντ επέστρεψε στο γραφείο του. «Μια στιγμή να πάρω τη Σάρον, να της πω ότι θα λείπω απόψε».

Την ώρα που ο Γουόρντ έπαιρνε το κινητό του και πατούσε την ταχεία κλήση για την κόρη του, ο Ορνέιζιαν παρατήρησε τον τοίχο όπου κρέμονταν πολλές φωτογραφίες σε φτηνιάρικες κορνίζες. Αρκετές ήταν με τον Γουόρντ και τους κολλητούς του, όρθιοι ή καθιστοί γύρω από τις αχуроκαλύβες τους στα Κεντρικά Υψίπεδα του Βιετνάμ. Έδειχναν υπερβολικά νέοι, και πολλοί απ' αυτούς ήταν. Ο ίδιος ο Γουόρντ είχε πει ψέματα και κατατάχτηκε στα δεκαεφτά του. Σε μια άλλη φωτογραφία ο Γουόρντ κράδαινε ένα πολυβόλο M-60 και πόζαρε δίπλα σε ένα φωτογραφικό κολάζ από γυμνόστηθες, εικόνες κομμένες από περιοδικά και κολλημένες σε ένα μεγάλο κομμάτι χαρτόνι. Άλλες φωτογραφίες έδειχναν τον Γουόρντ με τη στολή του Μητροπολιτικού Αστυνομικού Τμήματος, με πολιτικά ρούχα, να δέχεται ένα βραβείο από έναν ανώτερο αξιωματικό με λευκό πουκάμισο. Να ανταλλάσσει χειραφία με τον Τζέσσε Τζάκσον. Με αστέρες του αμερικανικού ποδοσφαίρου – τον Ντάρρελ Γκριν, τον Άρτ Μονκ. Υπήρχε και μια άσχετη φωτογραφία ενός πρωταθλητή πυγμαχού βαρέων βαρών, ο οποίος στεκόταν δίπλα σε έναν σχεδόν δίδυμο νεότερο άντρα, που σίγουρα ήταν ο γιος του. Ο πυγμαχός φορούσε τη ζώνη του πρωταθλητή πάνω από το παντελόνι του κοστουμιού. Ο γιος, επίσης πρώην πυγμαχός, αλλά με αδιάφορη καριέρα στα ρινγκ, είχε το χέρι ακουμπισμένο στον ώμο του πατέρα του.

Ο Γουόρντ τελείωσε με το τηλεφώνημα και πλησίασε τον Ορνέιζιαν.

«Τι παίζει μ' αυτούς;» είπε ο Ορνείζιαν γνέφοντας προς τη φωτογραφία του πατέρα με τον γιο.

«Όταν ήμουν στο Ηθών, πριν από πολλά χρόνια, έκανα έφοδο σ' ένα μασσατζίδικο στη γωνία Δεκάτης Τετάρτης και R. Βρήκα αυτή τη φωτογραφία, με αφιέρωση στην επιχείρηση από τον γιο του πρωταθλητή. Και, για να μην τον συκοφαντήσουν...»

«Την έχεις κρεμάσει στον τοίχο με τις επιτυχίες σου. Σίγουρα κάτι σημαίνει για σένα».

«Απλώς, με κάνει και χαμογελάω» είπε ο Γουόρντ. «Στην πραγματικότητα, μου θυμίζει τις μέρες της Άγριας Δύσης. Πρόσφατα πέρασα από τη Δεκάτη Τετάρτη. Ξέρεις τι έχει γίνει το μασσατζίδικο; Ανθοπωλείο».

«Και; Καλό δεν είναι αυτό;»

«Φυσικά, είναι θετικό. Όμως, όταν τα πράγματα εκεί ήταν άγρια, το διασκεδάσαμε. Υπήρχε ένας άλλος τύπος, τη δεκαετία του εβδομήντα, κανονικός πιστολάς. Κυκλοφορούσε με το παρατσούκλι Τσαντίλας. Είχε μια φιλενάδα ονόματι Κόκο, μια τύπισσα εξώλης και προώλης, που είχε οίκο ανοχής σ' εκείνο το κομμάτι της Δεκάτης Τετάρτης. Έχεις ακουστά τον Τσαντίλα;»

«Δεν ήταν της εποχής μου».

«Θα μπορούσα να σου πω ένα σωρό ιστορίες».

«Απόψε θα περάσουμε πολλές ώρες παρέα. Μου τα λες τότε».

Πήγαν στον εξωτερικό χώρο, όπου ο Γουόρντ σύστησε στον Ορνείζιαν τους τρεις υπαλλήλους που κάθονταν στα γραφεία τους. Κανείς τους δεν έδειχνε ιδιαίτερα απασχολημένος εκείνη τη στιγμή. Ο ένας από τους δυο άντρες, ο Τζέικ, με φαρδιούς ώμους και χοντρό λαιμό, σχεδόν δε γύ-

ρισε να κοιτάξει τον Ορνέιζιαν. Ο άλλος, που είπε ότι λεγόταν Εστέμπαν, ήταν ευγενικός και έσφιξε γερά το χέρι του Ορνέιζιαν. Η γυναίκα, η Τζένεσις, είχε το πιο έξυπνο, το πιο ζωηρό βλέμμα της παρέας. Φορούσε τζόκεϊ και στο δάχτυλο είχε ένα δαχτυλίδι με ένα πολύ μικρό διαμάντι.

«Ας έχει κάποιος τον νου του στα τηλέφωνα απόψε» είπε ο Γουόρντ. «Δε μ' ενδιαφέρει ποιος. Αποφασίστε μεταξύ σας. Θα σας τσεκάρω».

Όταν βγήκαν από το γραφείο, είχε πέσει το σκοτάδι. Στην πίσω πλευρά του κτιρίου ο Γουόρντ είχε τρία μαύρα αυτοκίνητα: δύο Lincoln Mark και ένα παλιό αλλά σε πολύ καλή κατάσταση Crown Victoria. Ο Γουόρντ είχε διευρύνει τις επιχειρήσεις του πέρα από τις εγγυήσεις και τον εντοπισμό όσων παραβίαζαν τους περιοριστικούς όρους. Πλέον παρείχε ασφάλεια σε εκδηλώσεις και οδηγούς/σωματοφύλακες σε διάσημους, επίσημους και ημι-διάσημους που έρχονταν στην Ουάσινγκτον.

Καθώς πήγαιναν προς τα αυτοκίνητα, ο Ορνέιζιαν είπε: «Τι τρέχει με τον αμίλητο;».

«Ο Τζέικ υπηρέτησε στο Ιράκ και προσφέρθηκε ξανά για να υπηρετήσει στο Αφγανιστάν. Παίρνει τόσα φάρμακα, που δεν μπορώ να τον χρησιμοποιήσω στον δρόμο. Τον έχω στο γραφείο για να απαντάει στα τηλέφωνα και να ασχολείται με τους πελάτες. Σπιτόγατος».

«Και ο άλλος;»

«Ο Εστέμπαν. Στα ισπανικά σημαίνει Στέφανος».

«Τι μου λες!»

«Μια κουβέντα είπα. Πεζοναύτης. Υπακούει στις διαταγές και χαίρεται να εξυπηρετεί».

«Και η γυναίκα;»

«Ήταν στην Εθνική Φρουρά, αλλά μην ξεγελιέσαι. Συμμετείχε σε ομάδες ασφαλείας για τις φάλαγγες. Πήγαινε στα καυτά σημεία όταν οι στρατιώτες και οι πεζοναύτες καθηλώνονταν. Μίλησα στον επικεφαλής της και μου είπε ότι είναι ζόρικη. Αλλά δε θα την έχω για καιρό. Η Τζένεσις τελειώνει τις σπουδές της στο κολέγιο. Θέλει να συνεχίσει στη Νομική».

«Μπράβο της».

«Ό,τι έπρεπε να κάνω κι εγώ, αν είχα λίγο μυαλό. Αλλά δεν είχα. Κουκούτσι». Ο Γουόρντ έδειξε το Crown Vic. «Ας πάρουμε αυτό. Το έχω φορτώσει».

Καθώς έβγαιναν από το οικόπεδο, ο Γουόρντ έγνεψε προς την επιγραφή του. «Παρατήρησες ότι άλλαξα το όνομα της επιχείρησης; Παλιά ήταν “Εγγυήσεις Αποφυλάκισης Γουόρντ”, και το έκανα “Εγγυήσεις Γουόρντ”*. Έξυπνο δεν είναι;»

«Γιατί είναι έξυπνο;»

«Γουόρντ Μποντ. Ο ηθοποιός;»

«Δεν τον ξέρω. Του βωβού είναι;»

«Γελάσαμε. Μεγαλόσωμος, καρατερίστας. Έπαιζε σε όλες τις ταινίες του Τζον Γουέιν».

«Εγώ ξέρω μόνο τον ράπερ, τον Λιλ Γουέιν» είπε ο Ορνέιζιαν.

«Μη μου το παίζεις χαζός».

* Στα αγγλικά, Ward Bonds (Γουόρντ Μποντς). Βλ. και αμέσως παρακάτω στο κείμενο. (Σ.τ.Μ.)

ΓΙΑ ΧΡΟΝΙΑ, υπήρχαν διάφορα ξενοδοχεία και μοτέλ γύρω από τον πολυσύχναστο κόμβο της λεωφόρου Νέας Υόρκης και της Μπλάντεσμπεργκ Ρόουντ, κοντά στον Βοτανικό Κήπο και το μεγαλύτερο καταφύγιο ζώων της πόλης. Φιλοξενούσαν τύπους που ζούσαν με επιδόματα, πρεζάκια, απένταρα παράνομα ζευγαράκια, κατατρεγμένους, τελειωμένους αλκοολικούς και αδαείς ξένους τουρίστες που είχαν κλείσει μέσω ίντερνετ φτηνά καταλύματα, τα οποία υποσχονταν εύκολη πρόσβαση με λεωφορεία σε μνημεία, μουσεία και στο κέντρο της Ουάσινγκτον. Επιπλέον, τα μοτέλ ήταν διαβόητα για τις πόρνες και τους νταβατζήδες που φιλοξενούσαν, ωστόσο η δραστηριότητα αυτή είχε περιοριστεί πλέον. Τώρα πια στα δωμάτια έμεναν ως επί το πλείστον άστεγες οικογένειες που είχαν τοποθετηθεί εκεί από τη διοίκηση της Περιφέρειας. Στα πάρκινγκ κυκλοφορούσαν οπλισμένοι σεκιουριτάδες ιδιωτικών εταιρειών, ελέγχοντας τα πηγαινέλα των κατοίκων.

Δίπλα σε ένα από τα μοτέλ υπήρχε ένα κινέζικο εστιατόριο με μεγάλη τραπεζαρία. Η ζοφερή τοποθεσία και η έλλειψη ατμόσφαιρας συνέβαλλαν ώστε να μην αποτελεί προορισμό για τους ψαγμένους κατοίκους της Ουάσινγκτον, ωστόσο ήταν ένα κρυφό σημείο συνάντησης για τους καλοφαγάδες που δεν ενοχλούνταν από το μποτιλιάρισμα και τη μόνιμη παρακμή της λεωφόρου Νέας Υόρκης.

Ο Ορνέιζιαν και ο Γουόρντ κάθονταν σε ένα τραπέζι για τέσσερις, τρώγοντας και σχεδιάζοντας. Οι ιδιοκτήτες ειδικεύονταν στην κουζίνα Σετσουάν της βόρειας επαρχίας Σαάντσι. Το φαγητό ήταν τίμιο.

«Ρε φίλε, δώσε μου τις τηγανίτες με το κρεμμυδάκι»
είπε ο Γουόρντ.

Ο Ορνέζιαν έσπρωξε το πιάτο ώστε να το φτάνει ο Γουόρντ. Στο τραπέζι υπήρχαν επίσης πιάτα με ρου τζια μο, την κινέζικη εκδοχή του χάμπουργκερ, αρνίσια καλαμάκια με κύμινο, πικάντικα νουντλς και ντάμπλινγκς με καυτερή σάλτσα. Πραγματική πανδαισία.

Ο Γουόρντ κατάπιε, κλείνοντας ικανοποιημένος τα μάτια του. «Με κακομαθαίνεις».

«Γιατί όχι;»

Άνοιξε τα μάτια. «Μ' έφερες σ' αυτά τα ξενοδοχεία λόγω τοποθεσίας; Σαν εισαγωγή;»

«Σ' έφερα σ' αυτό το εστιατόριο λόγω φαγητού. Έτσι κι αλλιώς, τώρα πια είναι μάλλον απίθανο να βρεις νταβατζήδες στην περιοχή».

«Όντως» είπε ο Γουόρντ, μάλλον θλιμμένα. «Το παιχνίδι έχει αλλάξει. Όλα γίνονται πια μέσω ίντερνετ».

«Μπαίνεις σε συγκεκριμένες σελίδες και επιλέγεις κοπέλα. Μετά κάνεις ή δέχεσαι κάποιο τηλεφώνημα. Δε χρειάζεται να τριγουράς στους δρόμους για να ψαρέψεις κάποιαν. Είναι σαν να κάνεις κράτηση σε εστιατόριο».

«Πάντως, η αστυνομία συνεχίζει να την “πέφτει” στους πελάτες. Τους παρασύρει σε ξενοδοχεία με ψεύτικες αγγελίες».

«Ναι, κάνουν κάποιες συλλήψεις. Αλλά δεν έχουν καταφέρει να περιορίσουν την πορνεία».

«Θυμάμαι την εποχή που στην Ουάσινγκτον υπήρχαν ένα σωρό ασιατικά μασατζίδικα».

«Η αστυνομία της Περιφέρειας έκανε καλή δουλειά κυνηγώντας τους ιδιοκτήτες. Ουσιαστικά, έκλεισαν σχεδόν όλα τα ινστιτούτα μασάζ. Τώρα πια τα περισσότερα έχουν μετακομίσει στη Βόρεια Βιρτζίνια». Ο Ορνέζιαν κάρφωσε

ένα ντάμπλινγκ και το μετέφερε στο πιάτο του. «Τα μπουρδέλα τα ελέγχουν οι ισπανόφωνοι. Κι έτσι, απομένει το φωνιστήρι στους δρόμους. Το Λόγκαν Σερκλ παραμένει το στέκι τους, αλλά καμία σχέση με παλιότερα. Οι κοπέλες δουλεύουν νωρίς στα κλαμπ και μετά πηγαίνουν στα ξενοδοχεία. Λίγο πριν ξημερώσει, βλέπεις μερικές να κυκλοφορούν στους δρόμους. Αλλά δεν είναι όπως παλιά».

«Πολλές από αυτές τις διαφημίσεις στο ίντερνετ αναφέρουν “χωρίς νταβατζή”».

«Πολλές από αυτές τις διαφημίσεις λένε μαλακίες» είπε ο Ορνέζιαν. «Εξακολουθούν να υπάρχουν ένα σωρό νταβατζήδες. Οι διαφημίσεις λένε “χωρίς νταβατζή” για να μην τρομάζουν οι πελάτες».

«Πες μου γι’ αυτόν που έχεις κατά νου».

«Θα φτάσουμε κι εκεί. Προς το παρόν, ας απολαύσουμε το γεύμα μας. Πάρε κι άλλο πιάτο. Αν θέλεις να βρεθείς στον Παράδεισο, πάρε τη μελιτζάνα με τα μαύρα φασόλια».

«Θα το έκανα, αλλά ο σερβιτόρος μας δεν καταλαβαίνει λέξη αγγλικά. Δύσκολο να συνεννοηθείς σ’ αυτό το μέρος».

«Προσπάθησες ποτέ να μάθεις κινέζικα;»

«Για ποιο λόγο;»

«Δεν έχεις παρά να δείξεις τη φωτογραφία στο μενού. Γι’ αυτό έχουν τις φωτογραφίες».

«Κανονικά, δεν πρέπει να φάω άλλο. Αλλά θα σου κάνω το χατίρι».

Ο Γουόρντ σήκωσε το χέρι και προσπάθησε να τραβήξει την προσοχή του σερβιτόρου. Ο Ορνέζιαν έστειλε μήνυμα στη σύζυγό του και της πρότεινε να πέσει για ύπνο. Της είπε ότι θα την έβλεπε το πρωί.